

paa de Boer, der henstaa under Behandling i det Dieblit, Skifteloven udkommer, altsaa paa hvad jeg med et Ord vil kalde de gamle Boer. Der kan neppe være mindste Tvivl om, at saaledes som Skiftelovens Overgangsbestemmelser ere affattede, ville Arvingerne og de Umyndiges og Fraværendes Bøerger kunne komme og sige til Skifteretten: Vi mene, at Betingelserne for, at vi kunne forlange Boet ekstraderet efter § 75, ere tilstede, og derfor ønske vi det ekstraderet. Nu skulde man jo tro, — i det Mindste forekommer det mig at være det Naturlige, — at i det Tilfælde maatte ogsaa den nye Gebyrløvs Bestemmelser komme til Anvendelse; men det kommer de ikke, saaledes som § 12 i denne Lov er affattet, og der vil da fremkomme det besynderlige Tilfælde, at, medens Arvingerne gjøre Brug af den nye Skiftelov, og det af en af dens vigtigste Paragrafer, idet de forlange Boet ekstraderet i Genhold til dens § 75, saa ville de nye Gebyrbestemmelser dog ikke komme til Anvendelse paa dem. Dette forekommer mig at være et Forhold, som burde rettes til den ene eller den anden Side, og jeg for min Part negter ikke, at jeg nødig vilde give slip paa Bestemmelsen i Skifteloven, jeg vilde hellere søge at rette Anomalien i Skiftegebyrsløven. Foruden dette Punkt kan der maaske være et Par andre Smaating at ændre; men jeg skal ikke opholde det ærede Things Tid med at fremdrage dem. — Jeg tror saaledes, at denne Lov vil egne sig til at jendes til 2den Behandling uden Nedsættelse af noget Udvalg.

Finantsministeren: Jeg har jo selvfølgelig ogsaa været opmærksom paa den Uoverensstemmelse, som man kan finde mellem Skiftegebyrsløven og selve Skifteloven, men jeg maa tilstaa, at jeg ikke har kunnet tillægge den en saadan Betydning, som det ærede Medlem synes at ville tillægge den. Dens Hjærrelse derimod overfor Statskassen vil kunne faae en overordentlig Betydning, som jeg ikke har troet at kunne paatage mig Ansvar for, naar der ikke var større eller alvorligere Grunde til at søge Uoverensstemmelsen hævet, end dem, i det Mindste jeg har kunnet finde. Jeg har ikke kunnet se, hvad Besynderligt der egentlig skulde være i, at man for saa vidt gjorde den nye Skiftelov anvendelig paa de under Behandling værende Boer, medens selve Gebyrberegningen fandt Sted efter den gamle Lov, og jeg maa derfor, forinden jeg udtaler mig nærmere, afvente de Grunde, der yderligere maatte kunne ansøres for den af det ærede Medlem ønskede Forandring. Jeg holder mig overbevist om, at det ærede Medlem lige saa lidt som jeg kan sige, hvor stor en Byrde den i Folkethinget foreslaaede Bestemmelse vilde kaste over paa Statskassen; men saa meget kan dog siges, at den vilde blive ikke ringe. Der vilde jo nemlig selvfølgelig være en Opfordring for alle de Interesserede til at

søge at drage Boets Afslutning, ja endog saa, efter hvad der var foreslaaet i det andet Thing, dets Ublevering ud til efter den 1ste April, for at den nye Skiftegebyrs Beregning kunde komme de vedkommende Boer tilgode.

Mellemann: De Bemærkninger, som den ærede Finantsminister gjorde i dette Dieblit, passe, saa synes det mig, slet ikke paa det, jeg fremhævede. Medens det nemlig ganske vist er sandt, at den ny Gebyrløvs pæbliffelige Anvendelse paa de Boer, der ere under Behandling, i visse Tilfælde vil staae den Private en Vættelse, saa vil det i andre Tilfælde have en modsat Virkning, og det Exempel, jeg nævnedes, er netop et af de Tilfælde, hvor det vil have denne modsatte Virkning. Naar der ved Extraditionen kun skal sportuleres efter de gamle Bestemmelser, kommer man nemlig til et meget lavere Gebyr, end man i samme Tilfælde vilde komme til efter de nye Bestemmelser. Jeg har regnet efter, hvorledes Forholdet vil stille sig, naar man tænker sig et Bo, hvis Masse er 100,000 Rd., og hvor der er 20,000 Rd. Gjæld, saa at Formuen altsaa er 80,000 Rd. I et saadant Bo vil da Extraditionsgebyret efter de gamle Sportuleringsregler blive omtrent 160 Rd., medens det efter de nye Regler vil blive 629 Rd., saa at altsaa det Tilfælde, jeg her har rørt ved, neppe kan paaberaabes som Bevis for, at Statskassen vil komme til at lide Tab ved de nye Bestemmelser; det er tværtimod et af de Tilfælde, hvor Statskassen vil vinde. Jeg indrømmer imidlertid, at der vil være mange Tilfælde, hvor Statskassen vil tabe, men jeg skulde tro, at disse Hensyn, naar de opveies mod hinanden, snarere tale for, at Faren ved Gebyrløvens pæbliffelige Anvendelse ikke kan være saa overmaade stor. Jeg indrømmer, at saadanne Smaating ikke ere meget egnede til at debatteres i en stor Forsamling, og jeg skal ogsaa, hvis den høitæredede Finantsminister ønsker det, gjerne stille til hans Disposition de Beregninger, jeg har gjort, saa at deres Rigtighed kan blive undersøgt.

Finantsministeren: Jeg tror ikke, at det skal kunne paafaaes som almindelig Regel, at det vil komme til at gaa omtrent lige op for Statskassen, hvad enten Boerne i de ansøgte Tilfælde behandles efter de nye eller de gamle Regler; thi der er jo neppe nogen Tvivl om, at i de Tilfælde, som det ærede Medlem nævnedes, vil man gjøre sit Yderste for at faae Boet afsluttet under de lavere Gebyrer. Loven befaler jo nemlig ikke, at Afslutningen skal udsættes til den 1ste April 1875, og jeg nævner ikke nogen Tvivl om, — ja jeg anser det endog saa som en Pligt for Skifteforvalteren, at han i Boets Interesse vil trække Afslutningen ud, naar de lavere Gebyrer da kunne komme til Anvendelse. Det turde maaske endog saa blive de hyppigste Tilfælde, i hvilke dette stete,